

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workers' Publishing Society.

JOHN VALIMAKI, Editor & Manager

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
TELEPHONE — Office 365; Editorial Dept 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

MILJONEERILUOKAN LISÄÄNTYMINEN

"Yhteiskunnallisen kasvatuksen ja huolenpidon kannalta katsottuna laiminlyöty, vaikka alati lisääntyvä yhteiskuntaluokka", nimittäin miljoneeriluokka, kuten Bernard Shaw sanoo, on Yhdysvalloissaakin menneitten vuosien kuluessa lisännyt henkilöluokkaan nopeammin kuin mikään muu yhteiskuntaluokka.

Vuoden 1914 jälkeen on Yhdysvaltain miljoneeriluokkaa kolminkertaistunut. Kaikki tutkijat ovat yksimielisiä siitä, että miljoneeriluokan kasvaminen on yksi sodan seurauksena, kuten toiselta puolelta, varsinkin niissä maissa, jotka olivat useampia vuosia sodan pyörteessä, työläisluokan rivit harvenivat huomattavasti.

Tutkimukset näyttävät todeksi myöskin sen, että miljoneeriluokkaa lisäävät tulokkaita eniten siellä missä toiminta ja toimenpiteet sodan johdosta olivat voimakkaimmat. Tuloverotilastojen mukaan on miljoneeriluokkaan kuuluvia ihmisiä eri osissa Yhdysvaltoja seuraavasti:

New Yorkissa 3,388, Uuden Englannin valtioissa 818, muissa idän valtioissa 1,075, etelävaltioissa 377, eteläisissä länsivaltioissa 134, Tyyneenmeren rannikoilla 218, vuoristo-valtioissa 18, lännen ja pohjoislännen valtioissa 377, yhteensä 6,654. Nevadan valtio on ainoa valtio, missä ei ole miljoneeriluokkaan kuuluvaa kuolevaista.

Mielenkiintoista on tarkastaa mille toimialoille miljoneeriluokan jäsenet kuuluvat. Ensimmäinen on itsestään selvää, että pankkiirin, teollisuusharjoittajan ja kuponkeleikkajien joukkoon kuuluvat enimmäkseen miljoneerit. Mutta myöskin muut toimialat tuottavat miljoneereja. Kapakkoitsijain joukosta löytyy yksitoista miljoneeria, arkkitehtien joukosta viisi, taiteilijoiden näkälästä parveista yksi, kirjallisuusjäsentien keskuudesta viisitoista, tuomari- ja lakimiesammattilaisista sitävastoin löytyy miljoneeriluokan jäseniä sataasetemänkymmentä ja kuusi.

Näin jatkuu tämä luettelo, mainiten eri ammattiteitoja, kuten eläinlääkärin näyttelijät ja näyttelijät, vakuutusasiainhoitajat, kauppa-asiainhoitajat, kartanohallitukset, papit ja lääkärin. Mutta turhaan saa etsiä miljoneeriluokkaan kuuluvien ammattilaisluettelosta merkintöjä: konevaimi, puuseppä, teollisuusyhtiön johtaja, ulkotoiminnan johtaja, maalarit jne.

Niin suurta suuta kuin ovatkin pitäneet tehdaspääturinat ja muut miljoneeriluokan jäsenet kuinka työläiset unoituisen avulla tulivat sota-aikana "profiteeraajiksi" ja "kiristäjiksi" kansankuntaa kohdanneen yleisen häädin ja vaaran kustannuksella, ei löydy miljoneerien listalta yhtään ainoaa työläisammattilaisluettelossa työskentelevää ihmistä.

Suurin määrä uusia miljoneereja on tullut niistä, jotka todellisuudessa eivät tee mitään rikkausarvojen luomiseksi. Vähin määrä uusia miljoneereja on tullut niistä, jotka jollakin tavalla ottavat osaa todelliseen varallisuusarvojen luomiseen. Sitävastoin sillä työllä, millä maan varallisuusarvoita pääasiassa luodaan tehtäessä, kaivoksissa, metsäissä ja vaihtoilla ei ole yksikään ainoa kuolevainen tullut miljoneeriksi. Hyvin harva on ansainnut selvällä työllä enempää mitä suhteellisesti vaatimattoman elämän ylläpitämiseen kuluu päivästä päivään ja viikosta viikkoon.

Porvariston oppineet yhteiskuntatieteilijät opettavat, että meidän yhteiskunnassamme jokaisella ihmisellä on tilaisuus tulla miljoneeriksi. Me emme lähde tässä esittämään perusteltuja väitteitä tätä vastaan, mutta sanottakoon kumminkin, että ken haluaa tulla miljoneeriksi, hän ajatellaan muuta keinoa kuin rupeamista työllänsä. Mutta ellei taas olisi työllänsä, ei olisi miljoneerejakaan, vaikka kylläkin voi olla, on ollut ja tulee kerran olemaan työllänsä ilman miljoneereja, tai kuten Lincoln aikoinaan sanoi: "työ oli ennen pääasia."

Kaiken luonnollisuuden ja oikeuden nimesseä kuuluisi siis työlle myöskin valta pääoman yli. Miljoneeriluokkaa ei tätä tunnusta, mutta sehän onkin, kuten alussa mainittu kirjailija väittää, "yhteiskunnallisen kasvatuksen ja huolenpidon suhteessa eniten laiminlyöty luokka." Työläisluokalla, jonka jäsenet eivät voi tulla miljoneeriksi, kuuluu tuo tärkeä kasvatuksen ja yhteiskunnallisen huolenpidon tehtävä.

PORVARISTON VAALITAISTELUT

Kuten Marx aikoinaan huomautti, porvaristo ei ole mikään sellainen kokonaisuus, jonka edut kaikissa asioissa olisivat yhtäläiset. Päinvastoin porvariston keskuudessa on olemassa useita eturyhmiä, kuten maanomistajain, tehtailijain ja rahapääoman omistajain ryhmät, jotka taistelevat keskenään valtiollaan kontrollista voidakseen käyttää tuota valtaa omien ryhmätuntemattomien laajempaan ja voimakkaampaan ajamiseen.

Tästä valtiollaan tavoittelusta joutu, että porvaripuolueet vaalitaistelussa käyttävät mitä keinoja tahansa ja menevät kuinka pitkälle hyvän päästäksensä voitolle. Kongressin edustajahuoneen ja senaatin yksityisten jäsenten vaalitaisteluihin kulutetaan monin kerroin se summa, minkä nämä jäsenet saavat valtiolta palkkana virkakaudellaan. Porvaripuolueet ostavat ääniä ja toimeenpanevat mitä huikempia vaaliväeräyksiä ja petoksia. Ne lahjoitavat valviraatoja ylimmästä virkailijasta alimpaa asti. Edullisemmassa asemassa tällaisessa "demokratian" käytössä on aina vallassa oleva puolue, joka voi käyttää valtaansa vaalikokouksen järjestämiseen.

Yksi tällainen porvariryhmien väliseen valtataisteluun sisältyvä petos- ja mädännäisyyden paljous on paljastunut Michiganissa toimitetuissa Yhdysvaltain senaattorivaaleissa, joissa ehdokkaina olivat Henry Ford ja Truman Newberry. Vaaleissa pääsi viimeksimainittu voitolle pienellä äänen enemmistöllä. Ford tällain teki valituksen, että Newberry voitti lahjomisten, äänestäjien peloitteiden, liiallisen rahankäytön ja äänen varkauden avulla. Liittovaltion valtiomiestä tutki syyttöksi ja asetti tiolta sataa henkilöä, niiden mukana Yhdysvaltain senaattorin, Truman Newberry, syytteen sen vaaliväeräyksiä. Syytettyjen asiaa on viimeiset kahdeksan viikkoa tutkittu liittovaltion oikeudessa Grand Rapidsissa. Todistukset, joita valtion puolelta esitettiin Newberryä ja hänen kansarikolliisiansa vastaan, olivat niin sitovia, että valamiestit oli pakotettu julistamaan Newberryn ja kuusitoista muuta huijaria syyllisiksi ja oikeus viime lauantaina tuomitsi heille lain määräämään korkeimman rangaistuksen. Senaattori Newberry tuomittiin kahdeksi vuodeksi Leavenworthin kuritushuoneeseen ja kymmenen tuhannen dollarin sakkoon.

Tapaus ei ole ainoa lauantain. Tällaista tapahtuu kaikkia vaaleissa yli Yhdysvaltojen ja yli koko porvarillisen maailman. Porvariryhmien keskinäinen valtataistelu kestää kuitenkin vain niin kauan kuin porvaripuolueet ovat yksinään taisteluaressalla, tai työläisten valtiollinen toiminta on vielä heikkoa. Niin pian kuin työväenluokan tietoinen toiminta uhkaa porvariston taloudellista ja valtiollista yliherruutta, niin pian kuin tietoinen työväenluokka uhkaa yksiyksimistöistä, porvariryhmät uumohtavat pienet ryhmätunsa ryhtyäkseen puolustamaan suurempia luokkatuujaan — yksiyksimistöiselle perustuvaa yhteiskuntajärjestelmää. Tämänkin ilmiön on yleismaailmallinen. Porvaripuolueet joko kokonaan sulautuvat yhteen tai tekevät liittoja keskenään saattaakseen työväenluokan poliittiset voimat häviölle. — Raiv.

KAPITALISMIN KANSAINVALISYYS

Kansainvälisen kapitalismin kehityminen esille tuo lukuisia mielenkiintoisia kysymyksiä järjestyneille työläisille. Viimeksi mainitun on ainoa oltava varuillaan rakentaakseen suojamuuria itselleen niitä aseita ja etuja vastaan, joita omistava luokka kulloinkin saa itselleen. Ennen suurten korporatioiden ilmestymistä unionit kykenivät melkoisella tehokkuudella vartiomaan työpajaa tai tehdasta, jonka he olivat julistaneet lakkotilaan. Mutta silloin kun useita tehtaita joutui yhden ja saman omistajaryhmän käsiin, omistajat voivat sulkea tehtaan, jonka työläiset esittelevät vaatimuksia ja käyttää toisia tehtaaita täydellä höyryllä. Tämä teki välttämättömäksi järjestää koko teollisuus valtiollisella teollisuuden alalla ja toimia yhdessä kaikkissa tehtaissa, jos mieltään voittaa lakko.

Mutta omistavan luokan kyky muuttaa tuotannon harjoittaminen yhdestä maanosasta toiseen on laajentunut valtakunnan rajain ulkopuolelle kaikkia maita käsittäväksi. Sama koskee lakkojen rikkomistakin. Työntantajluokkaa ei enää luota yksistään kotimaisiin rikkureihin, mutta se on hyvin monasti hankkinut rikkureita ulkomailta, joten kaikkein tehokkaimmaksi unionijärjestöksi työläisille on tullut kansainvälinen järjestäminen, joka kykenee estämään rikkurien kuljetuksen ei ainoastaan New Yorkista Chicagoon, mutta myös Italiasta ja Balkanin maista. Useat voimakkaat trustit ovat jo aikoja sitten sivuuttaneet kansallisen rajan ja niillä on asemiehiä ja tehtaita melkein kaikkialla maailman osissa.

Esim. tällä hetkellä Yhdysvaltain kauppalaivastoneuvoston rakentamaan laivoja Kiinassa. Shanghaissa oleva Kiangnan Dock and Engineering Works on juuri laskeutunut vesille ensimmäisen aluksen sille annetuista laivatuksista. Todennäköistä on, että kysymyksessä oleva laivastelu on amerikalaisen liikelaitoksen, joka on perustettu amerikalaisella pääomalla. Perustamalla teollisuuslaitoksia Kiinaan, kansainväliset kapitalistit saavat etuja halpojen raaka-ainesten ja halvasta työvoiman muodossa, jotka uuden aikakauden koneiden kanssa takaavat näille kapitalisteille tavattomia etuisuuksia maailman markkinoilla. Kun työväenjärjestöt Kiinassa ovat melkein tuntemattomia, mitään vaikeuksia ei ole lähitulevaisuudessa odotettavissa lakkojen y. m. sellaisten muodossa. Tällainen on mitä ihanteellisempi tilanne työväen riistajille.

Tässä asiassa on vielä eräs toinenkin huomioon otettava seikka. Amerikan kapitalistien ja Yhdysvaltain kauppalaivastoneuvoston ylläpitetty "amerikalaisuus" saa väistää kansainvälisyyden tieltä silloin kun kysymyksessä on halvan työvoiman saanti. Tällaisissa kysymyksissä ei ole "patriotismia." Tämä on kokonaan liikekysymys ja liikekysymys on kaikkien maiden kapitalistien patriottismin pohjalla. He eivät välitä mihin rotuun tai kansallisuuteen heidän työläisensä kuuluvat. Voiton turvatvat kansallisuusrajat ja rotueteet.

Mutta sinä hetkenä kun työläiset, jotka ovat jotain oppineet tällaisista seikoista, julistavat olevansa solidarisia kaikkien maiden työläisten kanssa, heitä aletaan epäillä. Heidän "amerikalaisuutensa" joutuu "sadan prosentin amerikalaisen" tutkittavaksi. Lyhyesti sanottuna kapitalistien kansainvälisyys on täysin suvaittavaa ja laillista nykyisessä järjestelmässä, mutta työläisten kansainvälisyys kielletään. Mutta tästä huolimatta ja ennen kaikkea juuri tästä syystä työläisten pitäisi pyrkiä luuttamaan kansainvälistä veljeyttään ja solidarisuuttaan sanokoonpa omistava luokka mitä tahansa. Siinä on järjestyneiden työläisten onni ja menesty.

Suomen liittyminen kansainliittoon

(Suomen eduskunta on nyt valtuuttanut hallituksen tekemään tarpeelliseksi sopimukset Suomen liittymiseksi kansainliittoon. Koska tämä tapaus tulee epäilemättä vaikuttamaan syvästi ja suuresti Suomen tulevaisuuden elämään ja kehitykseen, julkaisemme alempana, pituudestaan huolimatta, vasemmistososialistisen Laherman lausunnon, minkä hän jätti eduskunnalle tämän kysymyksen käsittelyn aikana. Tämän yhteydessä on hyvä pitää mielessä että oikeistolaiset, s. o. koko sosialdemokraattien edustajaryhmiä, Lahegmaa ja Vainiota lukuunottamatta kannatti kansainliittoon yhtymistä yhdessä porvariston kanssa.)

Se yleiseuroppalainen, sanoinso kulkutauti, joka kantaa "kansainliiton" nimeä, on nyt tullut meidän maamme osaksi. Asia on näytetty olevan niin outo kuitenkin, että sitä varten on tarvinnut tilata mies Tanskasta asti koptolokäiseen hallitukseen esitykseen tarvittavat vähäiset tiedot tätä eduskuntaa varten. Asia näyttää kuitenkin olevan hallitukselle hyvin tärkeä. Se uraa kernaasti kaikki ne matkarahat, mitä tämän heikollisen tunteen kustantaminen on aiheuttanut, ja lykkää mieluummin rauhanteon tuonemiseksi, rauhan joka sanotaan olevan myöskin kansainliiton tarkoituksena. Minä jätän edustajain harkittavaksi, millaisessa ristiriidassa nämä toimenpiteet ovat.

Kysymys kansainliitosta sellaisena muodossa kuin se nyt esiintyy ja jollaisena sitä tarjotaan myöskin Suomen kansaan hyväksyttäväksi, on herättänyt ympäri maailman hyvin ristiriitaisia tunteita, riippuen aina siitä, minkälaisista intressipireistä on kysymys ja minkälaisista kansoista, kuinka suurista ja kuinka mahdattavista.

Nämä ristiriidat eivät ole havaittavissa ainoastaan sosialistien leireissä, jossa erikoisesti mieltäpöte näyttävät hajaantuvan, vaan ne myöskin esiintyvät selvästi porvariston piirissä.

Kun asia oli esillä Norjan suurkäräjillä, esintyi siihen liittymisen vastustajana äärimmäisen oikeiston edustaja Hambro, joka yksityiskohtaisesti ja perinpohjaisesti kuvasi, kuinka vaarallista tähän liittoon liittymiseen tulee olemaan Norjan kansalle, kuinka suurta kustannuksia se voi kysyä ja mitenkä se panee vaaranalaiseksi maan puolueettomuuden. Hänen kielteiseen kantaansa ei kuitenkaan yhtynyt monta edustajaa sosialisteja lukuunottamatta, joista alnoastaan yksi ainoa antoi äänensä kansainliiton puolesta — epäroiden.

Ruotsissa oli asia myöskin esillä saamaan aikaan viime maaliskuun alussa ratkaisevassa käsitellyssä ja jakautuivat sielläkin äänin hyvin hajan. Ensimmäisessä kamarissa annettiin liittymisen puolesta 86 ääntä ja sitä vastaan 47, ja toisessa kamarissa tuli liittymisen hyväksytyksi 152 äänellä 67 vastaan. Tämä liittymisen tapahtui kuitenkin, ei tosin eri näköisillä ehdoilla, sillä ehdotta ei voi kansainliittoon liittyä, mutta evästyksen ohella hallitukselle, millä tavoin sen on ajettava sekä Ruotsin että muiden puolueettomien ja pien-

ten maiden asiaa. Nämä evästykset olivat verrattain perinpohjaiset. Että tämä asia on myöskin meillä hukan krittillinen porvaristonkin silmillä katsellen, siitä voi tulla vakuutetuksi lukessaan esim. tämänpäiväisen Uuden Suomen johtavaa kirjoitusta. Suurin osa kirjoituksesta käytetään arvostelemaan, ja motteet ovat varsin ankarat. Mutta loppujen lopuksi tuloksena kuitenkin sanotaan, ettei näy olevan muuta mahdollisuutta kuin liittyä tähän liittoon.

Mitä on sitten tämä n. s. kansainliitto? On oikeastaan väärin puhua kansainliitosta, sillä jo nimi sinänsä vie harhaan. Ei ole kysymyksessä kansojen liitto, kansojen, jotka haluavat sovinnossa ja yhteisymmärryksessä keskustella suurista kysymyksistä, ennenkaikkea rauhasta ja kehityksen edistämiseksi, vaan liitto on hallitusten liitto, ennenkaikkea kaikkien niiden hallitusten liitto, jotka ovat määränneet, millä tavoin maailman on tästä lähtien eteenpäin kuljettava.

Ajatuksen kansojen liitosta sen viimeisessä asteessa herätti Yhdysvaltojen presidentti Wilson, mutta sellaisena kuin hän sen ehdotti, se ei tullut hyväksytyksi. Kansojen liiton nykyisenä isänä on pitää Ranskan silloista pääministeriä Clemenceausta, jonka valitusvalta Versaillesn rauhnan määräämisessä oli yhdessä Lloyd Georgan kanssa mahtavampi kuin Yhdysvaltain presidentin. Tämän saman Clemenceaun, joka lii an sotaisen mielilalansa tähden tuli sitten Ranskan tasavallan presidentinvaalissa syrjäytetyksi ja syrjäytetyksi niin perinpohjaisella tavalla. Kansainliiton perustajina ovat siis kolmen mahtavan suurvalan valtiot, jotka yksinvaltaisesti määräsivät, millä tavalla Euroopassa on olo palautettava, juuri näiden valtioiden edustajat, jotka kynnillisesti tekivät mitä häikäilemättömpimpiä tekoja pienempiä kansoja vastaan, samalla kuin he toisella sunpuolellaan huusivat kansojen itsemääräämisoikeutta. Nämä samat miehet, jotka valtasivat Persian saadaksesen haltuunsa sen öljylähteet, jotka saartivat nälällä Itävallan ja Saksan ja jatkivat tänä päivänä saartoa Venäjää vastaan, jotka korvaukseksi kärsimistään vaurioista tyhjänsivät Saksan kaikista sen elinehdoista, kuljetusneuvosta, vieläpä anastivat sen tärkeimmän elinhermon, Saar-alueen maineen, väestöineen. Ja samat miehetän ne myös antoivat vieraiden joukkojen marssia Unkarin kukistamaan sen työläisvaltion ja hukuttamaan verin koko Unkarin väestön. Sanalla sanoen, nämä herrat sanoivat: Me olemme kansainliitto. Se on siis suorasanaan voittaneiden hallitusten edustajain liitto, imperiaalisen liitto, joka sisältää hegemonian ei ainoastaan pienten kansojen, vaan myös koko maailman työläisten kerrosten yli.

On tietysti tarpeetonta pitkälti ruveta puhumaan kansainliiton orgaanelista, joista niin paljon on kyllä ääntä pidetty. Jokainen tietää, millä tavoin tässä liitossa on pienten kansojen oikeus turvattu. Liittokokous kokoontuu milloin sattuu, jos kokoontuu ollenkaan, ja jos sellä jokin halutaan aikaansaada, niin täytyy olla yksimielisyys, muutoin pyrytään paikoillaan. Kaiken määrää oikeastaan liittoneuvosto ja siihen ovat suurvallat, nämät voittajavallat ottaneet määräysvaltansa anastaen enemmistön sen jäsenistä, 9 jäsenestä 5 itselleen. Tosin näistä toistaiseksi Amerikan Yhdysvaltojen vielä ollessa kansainliiton ulkopuolella ja ollessa hyväksymättä rauhansopimusta, on ainoastaan neljä näiden hallussa ja loput neljä jaetaan muiden valtioiden kesken, jollia on oikeus nämä keskuudestaan valita kansainliiton kokoukseen.

Liiton välikappaleista on myöskin puhuttu. Se asettaa nimellisesti päämääräkseen rauhan säilyttämisen. Mutta se käyttää tämän rauhan säilyttämistä varten välikappaleina juuri sitä, joka rauhan rikko, sotaa ja sotavarustelua. Sota, on tuomittu välikappaleena periaatteessa, mutta käytännössä se on legalisoitu. Ja mikä pahinta, se ei tahdo pakottaa sotaa ainoastaan niitä, joille tästä sodasta voipi olla etua, mutta se sitoo myöskin niitten kädet, jotka eivät hyödy sodasta eivätkä edes sitä halua. Puolueettomuus näyttää olevan kansainliitossa tuntematon, ellei nyt mainita pientä poikkeusta Sveitsin nähdessä. Ja mitä on sanottava sen toisesta välikappaleesta, näikasaarosta? Kuinka paljon me täällä olemmekaan ihmetelleet sitä julmuutta ja humaniteetin puutetta, joka esiintyy nyt päätyvässä maailman sodassa, ja kuinka monta kertaa me olemme täällä tuominneet sitä raakua, joka esiintyy juuri näikasaarion muodossa! Puuttuu vielä, että kansainliittosopimuksessa olisi vielä nimenomaan sanottu, että myrkyllisiä kaasuja on käsiteltävä uppiniiskaisten kuristamiseksi ja hävittämiseksi.

Säännökset kansainliittoon liittyvien valtojen velvollisuuksista ovat yleensä hyvin epämääräiset. Niistä voi riidellä loppumattomasti ja tulkinnaan varaa on aina. Velvoitako kansainliittosopimus esimerkiksi eh-

dottomasti jotain kansaa sotaan ja pakottaako se kansat niihin sotavarustuksiin, joita kansainliitto tai sen neuvosto määrää, siitä ei näytä oltavan yksimielisiä. Joka tapauksessa se säilyttää pääasiassa sen aseman, joka nyt on Euroopassa, sotavarustuksien nähdessä. Se jättää Ranskaan 3-vuotisen asevelvollisuuden ja Englannille se jättää maailman herruuden merellä, sotalaivaston. Ja kaikki ne siirtomaat, jotka Saksa jätti näille valloille sotakorvauksena, ne katsotaan voittavan alistaa jonkinlaisen kansainvälisen kontrollin alaisiksi, mutta omia siirtomaita niitä voidaan edelleen käyttää miten tahansa. Ja puhua voidaan vaikkapa neekerien isänmaannrakkaudesta, silloin kun heitä lähetetään esimerkiksi Pohjois-Ranskaan sotaan "isänmaansa" puolesta "saksalaisia barbaareja" vastaan.

Näyttää olevan toivotonta maailman kehitymistä. Muistuu mieleen Brandeksen sanat, kun hän vertaa kansoja sokkelin hevosiin. Kun ennen vanhaan ei ollut höyryä, ei osattu käyttää tuulta, eikä sattunut olemaan koskivoimaa, käytettiin hevosi myllyjen pyörittämiseen suuremilla viljaseuduilla. Mutta jotta nämä olisivat osanneet paremmin tehdä tehtävänsä, väentää kiertoletä, pistettiin niille silmät puuki. Brandeksanapoo: kansat ovat tällaisia sokkelia hevosi. Niin, juuri tällaisia sokkelia hevosiä ne näyttävät olevan tämänkin kansainliittosopimuksen mukaan.

On yleensä ajateltu että sodat väitettäisiin pakotamalla kansat sovintoon perustamalla pakollinen tuomioistuin riitojen ratkaisemiseksi. Meilläähän on kokemusta, minkälaiset olivat tulokset vapaehtoisista sovintoneuvotteluista, mitenkä Haagin sovintotuomioistuin muuttui alvan olemattomaksi. Mutta kokemukset eivät näytä opettavan mitään. Kansainliittosopimus sisältää hurskaan toivomuksen, että tällainen tuomioistuin on perustettava, mutta se ei puhu mitään, että tällainen ehdoton velvollisuus alistaa kaikki riita-asiat tuomioistuinten ratkaistavaksi olisi heti saatava aikaan.

Voidaan sanoa, että kyllä kansainliiton sopimuksessa on luonnollisesti paljon puutteita ja vikoja, että sen synty on varsin epäilyttävää. Sen tekijätähän ovat itse olleet suurimpia militaristeja, jotka ovat käyneet monta vuotta sotaa ja mitä häikäilemättömmällä tavalla käyttäneet hyväkseen juuri aseellista ylivoimaansa. Voidaan sanoa, että nämät viat korjattakoon, nouskoot oikeuden periaatteiden puolesta ne kansat, jotka luulevat paremmin voivansa tätä oikeutta valvoa. Mutta silnähän on suuri kysymys. Tätä liittosopimusta ei voida muuttaa siihen suuntaan ilman yksimielisyyttä liittokokouksissa. Ja kuka luulee että tällainen yksimielisyys saavutetaan silloin kun on valvottavana suurten valtioiden suuret taloudelliset edut.

On yksi seikka, johon sosialistien taholta erityisesti vedotaan puolustamalla kansainliittoon liittymistä, nimittäin kansainliittosopimuksen sisältäviä kysymyksiä käsittelevä osa.

Tämän osan "Yleisissä periaatteissa" sanotaan artiklassa 427: "korkeat sopimuskomppanit myöntävät" — huomattakaa: ne myöntävät! —

"että palkkatyöntekijän ruumillisia, siivellisiä ja henkisiä hyvinvoinnilla on mitä suurin merkitys kansainväliseltä kannalta katsottuna ja ovat tämän korkean tarkoituksellisen edistämiseksi perustaneet 1 osastossa mainitun kansojen liittoon liittyvän pysyvän järjestön". He siis myöntävät nämä korkeat sopimuskomppanit, he myöntävät, että "ilmaston ja tapojen erilaisuus, taloudellinen tarkoituksenmukaisuus ja perinnäinen tapa teollisuuden alalla vaikeuttavat työehtojen välöntä jäydellistä yhtenäisyyttä. Mutta vakuutettiin siitä, että työtä ei ole pidettävä yksinomaan kauppatavarana, katsovat he" j. n. e. He katsovat, että työtä ei ole pidettävä yksinomaan kauppatavarana. Mitä tietää sanontatapa? Se merkitsee, että tähän sisältyy täydellinen maailmankatsumus, täydellinen kapitalistinen, yksiyksimistöisyyden, toisen työvoiman riistämisen perustava maailmankatsumus. Ihmistyövoimaa ei saa käyttää yksinomaan kauppatavarana, mutta kylläkin osaksi. Tämä kantahan on kylläkin järjevä, kun tietää, että jos työvoimaa käytetään yksinomaan kauppatavarana, se voi käydä huonoksi kauppatavaraksi, koska se menettää sillä tavalla vähtellen arvonsa, ja että tätä kauppatavarana on senvuoksi myöskin suojeltava ja hoidettava, jotta siitä voitaisiin saada mahdollisimman suuri hyöty ja hinta. Tämä on se periaate, johonka perustuu kansainliiton sosiaalinen ajatus. Siinäähän onkin oikeastaan se pahin Ahilleen kantapää, johonka työväenluokan etujen konna on tartuttava.

Ne toivomukset, joita näissä yleisissä periaatteissa työväen länsäädäntöön nähden yleensä lausutaan, ovat myöskin toistaiseksi verrattain vaatimattomia, ja moneen pieneen kansaan nähden eivät ne merkitse juuri edistysaskelta, voipa sanoa, että monet maat, Suomikin, Norja ja monet muut, ovat joissakin suhteissa edellä eräitä kansainliittosopimuksen määräyksiä. Eikä niillä mitenkään ole valoa ja lisätyötä toivota edes tuontu Washingtonin työkonferenssi, ensimmäinen kansainliiton yhteyteen perustetun kansainvälisen työjärjestön vuosikokouksista.

Ne mieltäpöte, joita kansainliiton sosialistipoliittisesta ohjelmasta on lausuttu eri ajoilla työväestön keskuudessa, kulkevat eri suuntiin. On niitä, jotka luulevat että tällaisetkin pienet parannukset ovat kiitollisuudella vastaanotettavat ja unohtettavat, että kansainliitto on lopullisesti hyväksynyt periaatteen: työvoima on riiston välikappale, se on kauppatavara, jota on kylläkin hoidettava, että se säilyy, mutta sitä on myöskin toisen hyväksi käytettävä. Kouriintuvimman todistuksen siitä, ettei kansainliiton perustajilla ole ollut silmäin edessä työväenluokan, työtelevien kerrosten hyvinvointi ja päämäärä, on saanut tuntea ainakin Saksan työväenluokka. Minulla on tässä käsillä Saksassa toimivan "Die deutsche Ligg tu Völkerbund" nimisen yhdistyksen julkaisema ja nähtävästi Saksan hallituksen levittämä lentovihkonen, jota on jaettu kat kalle eduskunnan jäsenille. Tämä kirjoitus on erään arvattavasti porvarillisen tai tuollaisen puoliporvarillisen taloustieteilijän, tohtori Alfred Manes'in kirjoittama. Siinä sa-

West Berkeleyyn
S. S. OSASTO TOIMEENPANE
Kenttä-Juhlan
HEINÄKUUN 4 PÄIVÄNÄ 1920
Kozy Kove Puistossa
UUNTIA! SYÖNTIÄ! TANSSIA!
Ota San Bablon No. 2 katuvaunu, jää pois Point Richmondissa tunnelin kohdalla, tunnelin läpi käveltyä käänny oikealle.